

Orucun ekmeli ise:

Mide gibi bütün duyguları; gözü, kulağı, kalbi, hayali, fikri gibi cihazat-ı insaniyeye dahi bir nevi oruç tutturmağıdır.

Yani: Muharremattan, mâlâya'niyâtta çekmek ve her birisine mahsus ubudiyete sevkettir.

Meselâ: Dilini yalandan, gıybetten ve galiz tabirlerden ayırmakla ona oruç tutturmak. Ve o lisanı, tilavet-i Kur'an ve zikir ve tesbih ve salavat ve istiğfar gibi şeylerle meşgul etmek...

Meselâ: Gözünü nâmahreme bakmaktan ve kulağını fena şeyleri işitmekten men'edip, gözünü ibrete ve kulağını hak söz ve Kur'an dinlemeğe sarfetmek gibi sair cihazata da bir nevi oruç tutturmağıdır.

Zaten mide en büyük bir fabrika olduğu için, oruçla ona tatil-i eşgal ettirilse, başka küçük destgâhlar kolayca ona ittibâ ettirilebilir.

Kaynak: Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları
Risale-i Nur Külliyyatı / Mektubat / 514

Ramazan-ı Şerifteki Oruç,
hakiki ve halis,
azametli ve umumi bir
şükrün anahtarıdır.

İnsana en mühim
bir ilaç nevinden
maddi ve manevi
bir perhizdir ve
tıbben bir himyedir.

Bediüzzaman Said Nursi
Risale-i Nur Külliyyatından

Risale-i Nur Külliyyatı
Kuran-ı Kerim tefsiri
olduğundan lütfen
yere atmayınız !

Risale-i Nur
Külliyyatı

Toplam 14 kitaptan oluşan Risale-i Nur Külliyyatını ve küçük kitapları Google Play Store, Appstore ve Windows Store üzerinden uygulama olarak ücretsiz indirebilirsiniz.

Ramazan-ı Şerifteki Oruç

“ Yetmiş hikmetli
bir açıklık

Ramazan-ı Şerifte
sewab-ı a'mâl,
bire bindir.

Risale-i Nur
Külliyyatından

Ramazan-ı Şerif'teki Oruç,

Ramazan-ı Şerif'teki Oruç, hakikî ve hâlis, azametli ve umumî bir şükrün anahtarıdır.

Çünkü sair vakitlerde mecburiyet tahtında olmayan insanların çoğu, hakikî açlık hissetmedikleri zaman, çok nimetlerin kıymetini derk edemiyor.

Kuru bir parça ekmek, tok olan adamlara, hususan zengin olsa, ondaki derece-i nimet anlaşılmıyor.

Halbuki iftar vaktinde o kuru ekmek, bir mü'minin nazarında çok kıymetdar bir nimet-i İlahiye olduğuna kuvve-i zaikası şehadet eder.

Padişah'tan tâ en fukaraya kadar herkes, Ramazan-ı Şerifte o nimetlerin kıymetlerini anlamakla bir şükr-ü manevîye mazhar olur.

İnsanlar, maişet cihetinde muhtelif bir surette halkedilmişler. Cenab-ı Hak o ihtilafa binaen, zenginleri fukaraların muavenetine davet ediyor.

Halbuki zenginler, fukaranın acınacak acı hallerini ve açlıklarını, oruçtaki açlıkla tam hissedebilirler.

Eğer oruç olmazsa, nefisperest çok zenginler bulunabilir ki, açlık ve fakirlik ne kadar elîm ve onlar şefkate ne kadar muhtaç olduğunu idrak edemez.

Bu cihette insaniyetteki hemcinsine şefkat ise, şükr-ü hakikînin bir esasıdır. Hangi ferd olursa olsun, kendinden bir cihette daha fakiri bulabilir. Ona karşı şefkate mükelleftir.

Eğer nefsine açlık çektirmek mecburiyeti olmazsa, şefkat vasıtasıyla muavenete mükellef olduğu ihsanı ve yardımı yapamaz; yapsa da tam olamaz. Çünkü hakikî o haleti kendi nefsinde hissetmiyor.

Nefis, kendini hür ve serbest ister ve öyle telakki eder. Hattâ mevhum bir rububiyet ve keyfemayeşa hareketi, fitrî olarak arzu eder.

Hadsiz nimetlerle terbiye olunduğunu düşünmek istemiyor. Hususan dünyada servet ve iktidarı da varsa, gaflet dahi yardım etmiş ise; bütün bütün gasıbane, hırsızcasına nimet-i İlahiyeyi hayvan gibi yutar.

İşte Ramazan-ı Şerifte en zenginden en fakire kadar herkesin nefsi anlar ki: Kendisi mâlik değil, memluktur; hür değil, abddir.

Emir olunmazsa en âdi ve en rahat şeyi de yapamaz, elini suya uzatamaz diye mevhum rububiyeti kırılır, ubudiyeti takınır, hakikî vazifesi olan şükre girer.